

Fem og firfindstyvende Møde.

Mandagen den 26de Mai Kl. 1.

Sekretæren, Gummeluh, oplæste Protokollen for forrige Møde, som derefter blev understreven.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: 2den Behandling af Forslag til Lov om Understøttelse til Skabelibte i Frederikssted paa St. Croix.

(1ste Behandling findes i Tidenden Sp. 2977, Udvalgets Betænkning i Tillæg B.)

Der var til denne Behandling intet Indbringingsforslag stillet.

Formanden (Krabbe): Da Betænkningen ikke har foreligget i den i Forretningsordenen foreskrevne Tid, kan Sagen kun foretages med Thingets Samtykke. Hvis Ingen gjør Indsigelser derimod, vil jeg imidlertid anse Samtykket som meddelt. (Ophold). Det er saaledes meddelt.

Lovforlagets Indhold, samt Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3die Behandling fattes under Forhandling under Et.

Ordføreren (Hørup): Det her foreliggende Lovforslag vil neppe trænge til nogen udførlig Forklaring. Om dets Indhold har Udvalget jo været enigt og i fuld Overensstemmelse med Udvalgets Stilling i forrige Samling. Saaledes som Forslaget foreligger, vil det imidlertid for de Herrer fremtræde som Bevning af det tidligere mere udførlige Forslag. Denne Sag havde i forrige Samling et ganske anderledes Omfang; det var en særlig betydningsfuld Sag; det var en Sag, som paa en særegen omfattende Maade berørte den danske Stats Interesser og den danske Stats Værd i det Hele taget. Det var fra Ministeriets Side, om ikke en Livsag, saa dog en Valgsag og det en Valgsag af en eiendommelig Bestaffenhed, idet nemlig det Valgsprogsmaal, der blev forelagt Vælgerne, var bejvaret af Ministeriet, inden Vælgerne havde faaet Tid til at høre Spørgsmaalet. Det Eiendommelige ved Opsættelsen af denne Sag paa den ene Side var navnlig den, at det var en Sag, som var særlig presferende; den taalte ingen Opsættelse; hver Time var kostbar, hver Dag var skjæbnsvanger. Det førte til, at det Udvalg, der dengang behandlede Sagen, af den Grund ikke fik Tid til at kunne faae det Par Dage, som vi havde behøvet til at opnaa Enighed om denne Sag. Naar man sammenligner det oprindelige Forslag

med det her foreliggende, kan man ikke Andet end erkende, at Sagen har vundet ved at blive ældre. For det Første er Sagen nu billigere. Vi ere ikke alene fri for det Forslag, som stod i Spidsen af det tidligere foreliggende Forslag, nemlig hele Spørgsmaalet om Fællessukkerlojerierne. Det er forsvundet, og jeg ser deri en Anerkendelse af, at den Side af Udvalget, hvortil jeg hørte, havde Ret, naar vi mente, at dette Regeri vilde nok komme i Rog uden vor Hjælp, hvis ellers Skæbnerne vare værd at syre under. Det har altsaa bekræftet sig. Ogsaa med Hensyn til den Del af Lovforslaget, som nærmest svarer til det her foreliggende, ere vi komne betydelig nedad. Dengang var der Tale om 1,200,000 Kr., men nu er der Tale om 50,000 Kr. + 55,000 Kr. (Afbrudelse af Billie). Ganske vist overser jeg ikke, som det ærede Medlem bemærker, at der er et „aber dabel“. I Mellemtiden har den høitærede Finanzminister jo paa egen Haand pr. Telegraf sendt 500,000 Kr. til de sukkerdyrkende Patrioter paa St. Croix; men selv om man lægger denne Sum til det, der her foreligger, vil det dog kun blive Halvdelen af, hvad der i forrige Samling blev krævet her i Thinget. Dernæst anser jeg det for en Fordel, at dette Forslag indskrænker sig til Frederikssted, og ikke omfatter Landet. Jeg tror, at der i den Henseende ogsaa er vundet Noget. Jeg tror ogsaa, der er foregaaet nogen Modifikation i den Begeistring, som fra de Herrer's Side her næreses for de vestindiske Sukkerdyrkere. Fra disses Side tror jeg ogsaa — saavidt jeg har kunnet se — at der er foregaaet nogen Forandring i Stillingen til deres Venner her hjemme og da ogsaa til det høie Ministerium. Vi have haft et Andragende fra Planterne derovre, hvoraf vi have faaet det Indtryk, at Planterne meget vel kunne tænke sig en bedre Regjering end den nuværende, og at de oprigtig taalt ikke anse denne Regjering for at være i den Grad en Regjering for deres Interesse, som de kunde have ønsket det. Navnlig synes det, at den Maade, hvorpaa den høitærede Minister har fremmet deres Sag, ikke fuldt er tilfredsstillende for dem. De gjøre opmærksom paa, at et Laan ganske vist er en Gunstbeviasning; men, sige de til, der er det Uheldige ved denne Gunstbeviasning, at et saadant Laan fremtræder med et vist Krav paa at blive tilbagebetalt. Det er Noget, som generer dem, og de udtale, at der ved denne Sag er gjort et udirykkeligt Krav paa Tilbagebetaling. Nu maa jeg tilføje, at jeg for mit Vedkommende ikke rigtig kan skjønne, at dette kan være i saa høi Grad trykkende for dem. Efter den Maade, hvorpaa de pleie at stille sig til Laanenes Tilbagebetaling, synes de maatte dog at kunne tage sig det noget lettere her. Den høitærede Minister har ikke været tilbøielig til at forhandle med Udvalget om dette Laan paa 500,000 Kr. Jeg skal derfor heller ikke gaa dybere ind paa denne